дъ лятъ близъ Коня, пусналъ врана та да фръкне, а че фръкнувъ и той на Коня повиртѣ и та отхвръкъ въ градъ-тъ; сблъскалъ близъ-тѣ дрѣхи, турилъ ги на Коня и пусналъ Коня; облѣкалъ тогазъ нѣговитѣ си дрѣхи и отишелъ при единъ Бакалъ Който ималъ четирдесетъ Капери, гиранци. Седналъ на порта та тамъ предъ дюгенъ-тъ му, а че искалъ да зематъ и него за гиракъ. Тѣ изадъ-вкои отъ Капери-тѣ и отъ гиранци-тѣ та го видѣ-ли, захванъ се отъ тука, бре Келчо Красавый, пасдоръ та нему, защо му си та Кѣдъ изхлъзе. Той се не плаха, высѣлъ тамъ една недѣля наредъ, най-подиръ пасторъ-тъ ви дѣлъ че не пуе, приелъ го за гиракъ.

Минало се ще се-минало стоилъ царъ-тъ за орени тоны-тѣ Дъто ги извадилъ Келчо отъ Кула та, найголѣма та далъ той на голѣмлятъ си сынъ и подигнѣли свадба голѣма. Собрало се мало и голѣмо на свадба та, отишле и синци-тѣ Капери и гиранци-тѣ викали и Келча, а той рѣкелъ, Ахъ, адъ ще останѣ да вардѣ тука дюгеня. И Като вамини-тѣ, че Като нате-чи той на единъ-тъ отъ Ченѣйки-тѣ коне Коелъ и Като ела Конь-тъ ~~Зе~~ че Като се обаеги той та се прѣтѣли и го вкѣдни. Отишелъ на свадба та и Като се распрѣпускалъ та радилъ онди ти